

Vlado Ríša

VÁLKA PAŠERÁKŮ

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

24

Vlado Ríša

VÁLKA PAŠERÁKŮ

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Obsah

1.kapitola: Nedodělaná práce.....	5
2. kapitola: Válka	11
3. kapitola: Vzducholod'.....	25
4. kapitola: Nálet	36
5. kapitola: Únos	50
6. kapitola: Být zajatcem není med.....	60
7. kapitola: Anglie, ta sladká Anglie.....	70
8. kapitola: Útěk.....	81
9. kapitola: Souboj	96
10. kapitola: Letadlová loď Gohark.....	111
11. kapitola: Nálet na Severní ostrov.....	123

Agent John F. Kovář:

Statut: Ve službě.

Nepodal žádost o přednostní zařazení do služby, jak starý psychologický profil předpovídal, nastoupil po ukončení vyšetřování a ukončení celkového lékařského vyšetření. Fyzicky naprosto zdrav, následky utrpených zranění eliminovány aplikací rejuvenizačních technik prvního stupně. Psychicky uzavřenější než dřív, velká míra sebekontroly při testování. Dle vnitřního oddělení absolvoval JFK množství dlouhých rozhovorů s kolegy Andreou de Villefort, Vincentem Vegou, podezření na kontakty s dalšími senior agenty – veterány. Dle posudku se rozhodl ignorovat narůstající rozpolcenost a řevnivost panující v Agentuře a chce dělat to, co považuje za nezpochybnitelně prospěšné – potírat interrealitní pašování.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa:

Bytewská zproštěna všech obvinění, dostala pouze formální pokárání. Všichni její podřízení nastoupili do služby. Oddělení opět funguje s předchozí výkonností. Z rozboru nákladů však vyplývá, že dochází k menšímu čerpání prostředků k výkonu služby, a to přes některé zjevně náročné operace. Podezření: agenti využívají černých fondů k činnostem, o kterých nechtějí informovat nadřízené. Pravděpodobně budování rozsáhlé sítě kontaktů, únikových identit, nákup materiálu. Sledovat Villefortovou, bude se této činnosti věnovat s největší intenzitou.

Poznámka: Lékařsko-technologické vyšetřování agenta Boormana skončilo neúspěchem – bez použití nanotechnik nepřístupných v dané realitě není možné odhalit žádné modifikace jeho organismu. Z jeho funkčnosti však plyne, že nám dostupný výsledný obraz jeho těla je jen kamufláž. Vzhledem k možnosti potenciální infekce a špionáže má zakázán přístup do jádra ženevského centra.

KILLER

Poznámka: Materiál není určen do lidských rukou, mohl by způsobit deformace kauzality.

1.kapitola: Nedod laná práce

„Vstupte,“ ozval se z kanceláře hlas, který si příjemností nezadal s dlouhou dvaatřicetiliberkou z Nelsonovy Victory.

Vega se podíval na Kováře, dvakrát polkl a váhavě zvedl ruku ke klíče na dveřích vedoucích do kanceláře jejich šéfky Ljuby Bytewské.

„Vypadá to, že má dneska náladu pod psa,“ poznamenal tiše Vega.

„Tak maximálně pod jezevčíka,“ přikývl nakysle John.

Vešli do pracovny, která si svojí rozlohou nezadala s tenisovým kurtem. Na stěnách se nedávno objevily dva obrazy. Jeden abstraktní od Martiena Zhuffa a druhý byl kvaš od Miláno Fibigeriose a ztvárňoval námořní bitvu.

Pochodovali až ke stolu obloženému několika monitory, zpoza nichž trčela hlava Ljuby Bytewské. Její modrozelené oči metaly blesky a navíc vypadaly jako hluboká jezera připravená definitivně zmrznout. Dlouhé hnědé vlasy však měla pečlivě upravené, právě tak jako ruce s manikúrou, která nemohla být starší než jeden den.

To Johna Francise Kováře mírně uklidnilo a pomyslel si: „*Ještě není nejhůř.*“

„Předpokládám, že je vám jasné, proč jsem si vás pozvala?“ zavrčela Bytewská a vycenila na ně zuby v úšklebku, který se určitě nedal nazvat úsměvem.

V místnosti se zřetelně ochladilo.

Oba muži vytvořili na svých tvářích zdvořilý výraz absolutní nechápavosti, neboť si neuvědomovali, že by v poslední době provedli něco obzvláště zavrženíhodného. Samozřejmě, že nějaké ty drobnůstky se našly, ale určitě nic, co by mělo jejich šéfovou uvést do takového stavu.

„Ne?“ pro tentokrát vykouznila Bytewská na svém pěstěném obličejí výraz údivu. „Nějak, hoši, začínáte ztrácet ajfr! Když jste zlikvidovali nelegální vývoz huaky, tak jste si mysleli, že tím je všechno hotové?! Považovali jste to za dovolenkový výlet?! Nějak vám nedošlo, že uzavřením portálu jste nezlikvidovali ten základní problém: Proč a kdo za tím vlastně stojí!“

„Ale mým úkolem bylo...“ vymáčkl ze sebe poměrně tiše Vincent Vega a v rozpacích si přešel rukou po černých vlasech hladce stažených do ohonu, jako kdyby se chtěl přesvědčit, že tam opravdu stále ještě jsou.

Svaly na ramenou se mu pod košilí zavlnily a záda ztuhla.

„Che!“ štěkla Bytewská. „Tohle má být odpověď?! Obyčejně se mě ani nezeptáte na upřesnění úkolu a teď se najednou držíte, a to myslím vás oba, přesně rozkazů! Ještěže jste sem nepřivezli první

světovou válku a toho vašeho Bigglese, nebo jak se jmenuje...“

„Já jsem tam vlastně nebyl,“ vstoupil poprvé do rozhovoru Kovář, „co se děje?“ Naklonil hlavu na stranu a přimhouřil oči.

„Martin Štěpánek se vrátil od černokabátníků, kam jsem ho poslala, aby prověřil, proč se vlastně pustili do tak nebezpečného podniku. To za prvé. Za druhé, černokabátníci se opět objevili na...“

„Opravdu?“ vykulil oči Vega.

„Ano. Ale tentokrát jsme je zachytili hned na začátku a sledují je. Takže tam to je v pohodě. Zato u černokabátníků ne. Tam to vypadá na zásadní problém. Takže, pánové...“ na okamžik se významně odmlčela, podívala se na levé zápěstí, kde se třpytily hodinky Chopard z řady La Strada, „bude nejvhodnější, když okamžitě navštívíte von Wondera. Portál se otevírá za šest hodin čtrnáct minut a je nejvyšší čas, abyste dokončili to, co jste začali. A nepárejte se s tím! Mám pro vás opravdovou práci, ale tohle potřebuji mít urychleně uzavřené! Tady máte Štěpánkovu zprávu.“

„Ano,“ vypálili ze sebe oba současně.

Bleskurychle se otočili, aby vypadli z pracovny dřív, než si to jejich šéfová rozmyslí a ještě jim něco přidá.

„Co se to děje?“ otočil se Vega na Johna, jen co za sebou zavřeli dveře.

John Francis Kovář pokrčil rameny a pomyslel si: „*Necht' učený mluví a moudrý naslouchá.*“

„Asi ví něco, co my ne,“ podráb se Vega v pravém koutku úst, kde se mu hojil škrábanec po ranním nepřilíš vydařeném holení.

„Nejdřív se podíváme na tu zprávu,“ zabručel Kovář, „a pak hurá do CERNu. Mimochodem neřekla nám, kam to bude, jestli za Bigglesem, nebo za černokabátníky.“

„Uvidíme,“ usmál se Vega. „Teda Bigglese bych viděl docela rád.“

„Tak, hoši, copak máte na srdci?“ von Wonder se podráb ukazovákem na masivním orlím nose, který byl významnou dominantou na jeho drobném těle.

Vega se tázavě podíval na Kováře, který se ušklíbl tak, až se mu skoro zavřely oči.

„Sám velký malý Carl Maria von Wonder si z nás dělá srandu,“ pravil rozšafně a přejel pohledem z drobného, bledolícího mužika na kruhový dóm vnitřního prostoru největšího urychlovače částic na světě, nacházejícího se ve Švýcarsku.

Jeskyň měla v průměru skoro kilometr. Železobetonová konstrukce s devíti opěrnými pilíři podpírala strop pokrytý technologickými krápníky. Měly přes padesát metrů na výšku a z každého vyčnívala spleť časoprostorových výměníků. Sedmimetrová parabolická zrcadla a

dvacetimetrové, vodorovně trčící stožáry vypadaly v nesmírném prostoru jako modelářské miniatury. Nafialovělé kulečnickové koule se vznášely prostorem a vytvářely tak nejúžasnější divadlo, které by Kovář mohl sledovat snad do nekonečna. Bylo v tom něco z dětského zaujetí hračkou zvanou kaleidoskop, kterou kdysi dostal a dokázal si s ní hrát celé hodiny.

Jedna z koulí se nebezpečně začala přibližovat k ochozu ve výšce dobrých třiceti metrů nad podlahou, na němž muži stáli. Von Wonder vytáhl z kapsy nepříliš bílého pláště malou krabičku s asi šedesáti tlačítky a prsty pravé ruky se po nich rozběhly jako splašený zajíc utíkající před útokem orla. Koule sebou škulba, uhnula nejdřív doprava, pak nahoru. Poté se prudkým obloukem rozlétla zpátky k ostatním, které se zdržovaly přibližně uprostřed obrovitánské jeskyně.

„Skvrny na slunci,“ poklidně komentoval s drobným úsměvem právě proběhlou situaci von Wonder a Johnovi se zdálo, že jeho masivní odstálé uši, které vypadaly, jako kdyby se připojily k vědcově hlavě jen náhodou, poněkud zrudnuly.

„Takže,“ mávl netrpělivě rukou Vega v gestu připomínajícím vodorovný sek katanou, „naš portál se otevře za necelé dvě hodiny. Kdy tady opravdu máme být? Potřebovali bychom...“

„Nikam nechod'te,“ zamával rukama Carl Maria tak, že vypadal jako větrný mlýn v silném větru. „Spojení není příliš stabilní. Už se Štěpánkem jsme měli potíže a ten je daleko drobnější než vy dva. Je tam něco, co nás ruší. Není to stabilní, takže když budete mít štěstí, tak projdete bez problémů.“

„Chcete naznačit, že se tam taky můžeme dostat jako sekaná?“

„To se může stát vždycky,“ pokrčil melancholicky rameny von Wonder a pak se šibalsky ušklíbl, „ale procentuální pravděpodobnost, že se něco takového stane, je normálně několik promile.“

„V našem případě?“ zajímalo Vega.

„Asi dvakrát tolik,“ mužíkova levička opsala něco jako ležatou osmičku, což Kováře mírně zarazilo, ale pak nad tím v duchu mávl rukou.

„Dobře,“ řekl John, „dostanete nás na ostrov Mark-S? Štěpánek tam vybudoval něco jako základnu.“

„Ale jo, to by mělo být bez problémů,“ von Wonder se usmál koutkem úst, „bude to jako obvykle.“

John se zhluboka nadechl a pak to nechal být. Už se pomalu soustředoval na to, až se dostanou do černokabátnické dimenze a budou muset začít jednat.

Agent senior Štěpánek – Zpráva z průzkumu dimenze ZR-BL-B7022.

Místo častého výskytu a těžby hyuaky, v množství řádově několik desítek kilogramů ročně. Látka

je tu využívána ve velkém, hlavně ve válečných strojích a při magických manipulacích.

Dimenze se po geografické stránce příliš Zemi nepodobá. Skládá se z velkého množství ostrovů nacházejících se v zásadě v subtropickém pásmu. Dvě hlavní souostroví, Mark-S a Ray-B, spolu válčí s různou intenzitou již několik desetiletí o naleziště hyuaky.

Mark-S má republikánské zřízení, zatímco Ray-B je despotické království. Hlavní město Marku-S se jmenuje Lavanger a Raye-B Dergell.

Co se týče válečné techniky, Mark-S využívá letadel na úrovni počátků pozemského dvacátého století a Ray-B vzducholodí. Vzhledem k problémům s vodní dopravou, která prakticky neexistuje, a kvůli bližší neujasněným nebezpečím spojeným s mořskými živočichy, se pokud možno všechen pohyb mezi ostrovy provozuje letecky. Neměl jsem dostatek času, abych zjistil podrobnosti, jak co se týče námořní, tak letecké dopravy. K pohonu letadel i vzducholodí se využívá hyuaka smíšená s bližší nedefinovanou krví.

V poslední době válka eskaluje vzhledem k nedostatku hyuaky. To byl důvod přesunu černokabátníků z Ray-B pomocí místních portálů a pokusu o její získání odjinud. Důvod nedostatku není příliš jistý, spotřeba nemohla tak rapidně stoupnout. Takže je pravděpodobné, že ji někdo shromažďuje za jinými účely. Někteří piloti hlásili podivný objekt jedoucí po vlnách. Podle jejich popisu se velmi podobal kočáru taženému čtyřspřežím.

Spolupráce s Bongem Baturou, ministrem války Marku-S, kterého napojil do naší zpravodajské sítě místní agent, je uspokojující, leč nikoli příliš přínosná. Mnohé podstatné informace se k němu nedostávají, protože je to civil, zvolený v posledních volbách, které proběhly před šestnácti lety. Od té doby, vzhledem k válce, nebylo možné nové volby uspořádat. Velení armády je poměrně nezávislé na parlamentu i na svém ministrovi. Jejich povinností je řídit se globálními rozhodnutími, ale přímé velení zůstává na armádě.

Informační síť funguje jen na Marku-S. Na ostrovech Ray-B se nám nepodařilo stálé výzvědné stanoviště vytvořit. Všichni naši agenti byli velmi rychle vypátráni a popraveni, což vždy kvitovaly místní zpravodajské kanály.

Počet příloh: 3

Příloha 1: Spojení na místního agenta

Příloha 2: Pavouk místní vlády a možnosti napojení na některé zajímavé lidi

Příloha 3: Otevírání místních portálů

„Tak co na to říkáš?“ obrátil se John na Vincenta.

Mohutný agent se podrbal za uchem a pravil:

„Docela bych uvítal na téhle akci Andreu. Království, to by mohlo být pro ni.“

„Mě spíš zarazila jedna poznámka v tom hlášení.“

„Která?“

„Kočár jezdící po moři,“ John si podepřel hlavu levou rukou a zamyslel se.

„To může být nějaká místní legenda. Kolik jich máme my tady,“ mávl Vega pohrdavě mohutnou tlapou.

Otevřely se dveře a dovnitř vešel Patrik Bezděch, agenturní specialista na výrobu zbraní starými technologiemi. Přes rameno měl hozený pytel, v němž pocinkávalo cosi kovového.

„Ejhle, náš zachránce,“ zaculil se Vega a natáhl ruku po vaku, v němž, jak dobře tušil, byly zbraně pro jejich misi.

„Moc se neraduj,“ zchladil ho Bezděch a položil plátěný pytel na stůl. „Podle toho, co jsem dostal jako zadání, a taky podle zkušeností Martina Štěpánka, jsem vám připravil dva Colty M1911 a dva Webley Mk IV. Tak si vyberte. Jejich období odpovídá, takže není problém s Maurbyho efektem.“

Zářivě se usmál na oba agenty a pyšně vypnul hrudník.

„Samozřejmě jsem vám k tomu udělal holstry a připravil vám i dokumenty, které by vám měly usnadnit práci.“

Otevřely se dveře a dovnitř vstrčil hlavu drobný bledolící muž s vysunutou bradou a mohutným orlím nosem. Než stačil kdokoli cokoli říct, zaburácel:

„Kde se flákáte?! A ty je nezdržuj! Otevření okna se blíží jako tsunami a vy se tu vykecáváte! Fofrem!“

Vega se překvapeně podíval na Kováře a ten mu podobným pohledem odpověděl. Taková nervozita u Carl Maria von Wondera, věčně ponořeného do vědeckých problémů, nebyla obvyklá.

Mezitím mužík zmizel na chodbě a bylo slyšet jen jeho rychlé ťapkání směrem pryč.

„Měli byste ho poslechnout. Je v poslední době nějaký nervózní. Ostatně jako všichni šéfové v Agentuře,“ pokýval hlavou Patrik Bezděch a prohrábl si rozpačitě bujnou kštici, kterou si už nějakou dobu pěstoval. „Něco se děje a nikdo neví co. Je to frustrující.“

„Mně je to jedno,“ ušklíbl se levým koutkem Kovář, „Bytewská je pořád stejná a všichni ostatní mi můžou být ukradení.“

„Jdeme,“ popohnal ho Vega a strkal parťáka ke dveřím. „Naštěstí má Carl Maria krátké nožky, takže ho snad doběhneme.“

John Francis Kovář se – jako vždy, když měl tu možnost – zastavil na okamžik na ochozu podzemní části CERNu a kochal se nádherou té podívané. Podlahu obrovské jeskyně tvořily ohromné lesklé čtverce, kryla je tenoučká plazmatická folie, takže to vypadalo jako neskutečně velké kluziště. Nicméně jít se tam klouzat se nedoporučovalo. Mezi podlahou a stropem se vznášely obrovské nafialovělé „kulečnickové koule“, do mnohých z nich by se vešel i pětipatrový činžák. Proplouvaly majestátně prostorem a jen Carl Maria von Wonder byl schopný předpovědět jejich pohyb a hlavně co mohou způsobit. A to ještě ne vždy. Plavně se vyhýbaly devíti opěrným pilířům, které držely strop a nesly na sobě desítky ovládacích antén.

John zhluboka vdechl vzduch a ucítil vůni, která mu evokovala cosi vysokohorského, buď to byl ozón, nebo vůně kleče před bouří, a před očima se mu mihly rozpálené skály bez jediné rostliny.

Zatřepal hlavou, aby představu zahnal, a pak seběhl dolů po bíle natřených kovových schodech. Podařilo se mu nakonec malého mužíka dohnat. Schodiště mu drnčelo pod nohama a měl pocit, že se mírně pohupuje. Možná to bylo tím, že těsně za ním dusal Vega. Když položil ruku na tenké zábradlí, tvořené naleštěnou, chromovanou trubkou, ucítil, že se opravdu chvěje.

Když se zastavil, nepřestalo to.

„Stíháte to tak tak,“ zamračil se von Wonder, který už zamířil k malému ovládacímu pultu.

Pultíku, jak mu s láskou říkal. Monstru, které zabíralo tolik místa, že by se pod ním schovala půlka fotbalového hřiště. Proklusal kolem několika desítek monitorů jako hráč šachové simultánky, tu sáhl, tam táhl a obrazy na monitorech se začaly závratnou rychlostí měnit. Proti velkému ovládacímu pultu, kde kromě něj pracovaly dobré dvě desítky techniků, tenhle zvládal sám.

„Připravte se,“ zahulákal.

Několik metrů od nich se objevila nafialověle zářící časoprostorová propuť a její okraje vysílaly do okolí droboučké žluté blesky. Nebyly příliš dlouhé, asi tak půl metru. Při zániku vydávaly praskavý hluk.

„Můžete,“ křikl do rachocení blesků von Wonder, když zhodnotil pohledem nejen údaje přístrojů, ale i propuť samotnou.

Kovář se podíval na Vegu, robustní Hispánec se usmál a kývl hlavou. Oba muži vykročili k oválu. John se jako vždy před vstupem zhluboka nadechl. Asi tak jako před skokem do vody. Dobře věděl, že je to zbytečné, ale nemohl si pomoci. Projelo jím ostré bodnutí, při průchodu časté, a najednou se ocitl jinde.

2. kapitola: Válka

Výhled, který se jim naskytl, by jim musel závidět každý pozemský turista. Stáli na nevysokém kopci, kolem šuměly vysoké štíhlé palmy, jejichž vějířovité koruny je chránily před pálicím sluncem. Pod nimi se rozprostírala pláž tvořená bělostným pískem, jehož jas až bodal do očí. Modrozelené klidné moře se táhlo až k obzoru, nikde nebylo vidět další zemi nebo ostrov.

John se nadechl svěžího vzduchu, v němž byly cítit vůně neznámých květů a rostlin a slaný pach moře.

„Nespletl se ten náš starý Einstein?“ vydechl nadšeně Kovář. „On nás snad poslal do ráje...“

V tom okamžiku se ozvala rána a hned za ní bylo slyšet ostré hvízdání dělostřeleckého granátu prorážejícího vzduch. Odpověděla mu dávka z kulometu. Po ní hned několik dalších. Pak se někde za kopci rozlehl obrovský výbuch.

„K zemi,“ zařval Vega a ihned následoval svého vlastního příkazu.

John ho okamžitě napodobil. Převrátil se však na záda a upřel oči k nebi.

Nemýlil se.

Nad nimi plula vzducholod'. Bylo ji vidět mezi dlouhými štíhlými listy palem. Žlutá, s černými pruhy, se majestátně vznášela vysoko v modru oblohy. Kolem ní poletovalo pět dvouplošníků a jejich kulomety dštily oheň a zkázu. Začala stoupat a vypadalo to, že si její posádka zase až tak moc dorážejících letadel nevšímá. Vzducholod' byla také vyzbrojena kulomety a ty měly trochu jiný zvuk než ty ze stíhaček. Zněly jako řetězová pila.

„Ty musí mít spotřebu nábojů jako blázen,“ blesklo Kovářovi hlavou.

Letadla se snažila útočit na kabinu, odkud se vzducholod' řídila. Nevypadalo to, že by piloti byli nějak příliš úspěšní.

Zaduněl další výstřel ze vzducholodi. Hned za kabinou, na spodku, se objevil oblak černého kouře. Musel to být docela velký kalibr, protože to s ní škublo. Hvízdající granát přeletěl oba muže a zmizel kdesi za kopcem, kde dunivě vybuchl.

„Ne, ne,“ usmál se Vega, který už také zíral na nebe. „Náš drahý Carl se nikdy nemýlí, a když ano, tak platí pravidlo jedna. Jsme správně.“

Vzducholod' se majestátně vzdalovala, až pomalu zmizela v modři oblohy.

Zvedli se a vydali se na vrchol kopce. Bzukot motorů letadel i vzducholodi nahradilo bzučení hmyzu, který využíval stínu palmového lesíka ke svému životu. Doprovázelo ho štěbetání ptáků velmi podobných papouškům, alespoň jejich barevnému opeření to odpovídalo. Po kmenech palem pobíhaly

ještěrky velké asi jako ruka Andrey de Villefort. Měly stejně lehounce hnědozlaté zbarvení jako její opálená kůže. Dívaly se korálkovitýma očima na oba supící muže a najednou začaly měnit barvu. Vincent se na okamžik zamyslel nad tím, jak by asi chutnaly opečené s řeckou marinádou, ale pak mu tyhle myšlenky vylétly z hlavy, jako kdyby je vymetla zimní vánice.

Před nimi se otevřel pohled na nádherné, středověké, kamenné město jižního přímořského stylu. Dvoupatrové bílé domy s plochými střechami střídaly kostely s vysokými, cibulovitými věžemi, které měly těsně pod kopulemi ochozy z tmavého kamene. Na dvou místech hořelo a plameny šlehaly vysoko. Některé byly vyšší než cokoliv ve městě. Bylo vidět, jak se kolem hořících domů rojí lidé a snaží se hasit.

„Není tu těch kostelů nějak moc?“ podivil se Vega.

„Napočítal jsem jich jedenáct,“ pokrčil rameny John Kovář. „Podle mě tady žije nějakých třicet, čtyřicet tisíc lidí...“

Vincent Vega souhlasně kývl. Nízko nad hlavami jim proletěly dva dvojplošníky a zvuk rachotivých motorů na okamžik přehlušil jejich debatu. Vincent se toužebně díval za nimi, když klesaly kamsi za město na přistání. Otevřel ústa, aby něco řekl, když se zpoza nich ozval nečistý kašlavý zvuk dalšího leteckého motoru a těsně nad vrcholky palem proletěl třetí dvojplošník, celý natřený na modro. Pilot naklonil stroj, aby se vyhnul přeletu nad městem. Z motoru vycházel hustý černý dým.

„Nechce nad obydlená místa,“ konstatoval Vega, „není si jistý, že to dotáhne až na letiště.“

John Kovář krátce přikývl.

„Pokud se Carl nespletl, tak jsme na okraji Lavangeru.“

„Určitě to je ono,“ prohlásil s úsměvem Kovář a nadhodil si batoh na zádech. „Jdeme!“

„Stůjte!“ křikl drobný mladý voják střežící bránu do města a namířil na oba muže pistoli.

Měl vykulené oči, ve kterých mu seděl strach. Ruka se zbraní se mu trochu klepala a prst na spoušti k ní přiléhal se znepokojivou silou.

„Ale my stojíme,“ usmál se na vyplašeného mladíka John Kovář a odhadoval, jestli ho přinejhorším dokáže zpacifikovat dřív, než vystřelí.

Z brány vyšel postarší muž s mohutným plnovousem, který jemně prokvétal stříbrem, a poklepal mladíkovi na rameno. Ten sebou škubl, ale viditelně si oddychl.

„Cizinci se blíží k městu, veliteli!“

„Zklidni se, Tobo, to vidím také. Právě tak jsem si všiml, že nemají v rukách žádné zbraně a jsou jenom dva. Takže by stačilo, abys je slušně požádal o průkazy. Přeci vidíš, že nemají rudé oči, jako obvykle mívají raybijáci.“

„Ale já jsem je ještě nikdy neviděl,“ oponoval Toba, ale už nenápadně zasunul pistoli do pouzdra, které měl hrdě pověšené na opasku na břiše

„Papíry! Hned!“ vyštěkl na ně.

„Samozřejmě, vojáku,“ sáhl Vincent Vega do vnitřní kapsy kožené vesty, kterou měl na bílé košili.

Vytáhl několik úhledně složených papírů a předal je mladíkovi. Kovář ho chtěl napodobit, jenže v té chvíli už Toba otevřel první z nich a zbledl. Bleskurychle listinu opět složil, přiložil na čelo a s hlubokou úklonou ji vrátil Vegovi.

„Ó promiň, efendi, že jsem se k vám nechoval s úctou, která náleží takovým poutníkům jako jste vy...“

Vega se přívětivě usmál s nadřazeností vlastní jen vysokým státním úředníkům a novým zbohatlíkům.

„Naopak, milý mladíku. Já musím pochválit tvoji ostražitost a poctivost, s jakou plníš svoje poslání.“

Kovář se rozkašlal, aby zakryl úsměv, který mu mimovolně vklouzl na tvář. Vega byl ve své nadutosti velkolepý. Velitel stráže se na oba muže podezřívavě podíval, ale přece jen viděl vlastnoruční podpis ministra války na dokumentu, který voják otevřel, takže neřekl nic, jen mávl rukou a oběma tak uvolnil průchod brankou pro pěší.

Ve vzduchu byl cítit ostrý, čpavý dým spáleniště, když Vega s Kovářem procházeli kolem ještě doutnajícího domu.

„To bylo o chlup,“ řekl Kovář, když dům minuli.

Mířili k čtvrtému domu od spáleniště, masivnímu dvoupatrovému kamennému paláci. Úzká ulička, která ho oddělovala od sousedního domu, byla plná bahna. Očouzená zeď naznačovala, že až sem padaly hořící trosky po výbuchu střely ze vzducholodi. Na ploché střeše postávali špinaví muži svlečení do půli těla a polévali z věder stále ještě rozpálený sousední jednopatrový dům, který byl zřejmě prázdný.

Kovář se zastavil před masivními dřevěnými okovanými vraty, která byla dokořán. V nich postával postarší muž v zelených kalhotách a špinavé bílé košili a pátravě se díval na oblohu. Jestli vyhlížel další vzducholod' nebo létající nahotinku se nedalo odhadnout. V jeho tváři se příliš inteligence nezračilo. Zato svalů měl na kostře až až.

Vincent Vega k němu přistoupil a muž přestal pozorovat prázdnou oblohu. Výškově na tom byli stejně, ale váhově místní vyhrával.